

samu binarnost između znaka i referenta koju metafizika neprestano ponavlja i koja je samo središte metafizičkog načina mišljenja.

Treći momenat. Derida (kao “postrukturalista”) u tekstu koji mi obrađujemo počinje od Levi-Strosovog strukturalističkog razumevanja jezika, tj. strukturalnosti strukture, iz razloga što Levi-Stros ukazuje na jezik kao sistem koji nema središte (misao koju Derida preuzima i radikalizuje). Čitava povest filozofije kao povest metafizike bi se mogla razumeti kao neprestani pokušaj da se odredi središte - zovimo to bitak, eidos, duh, svest ili kako god - kojeg zapravo nema, te je povest filozofije zapravo jedan lanac ili niz različitih označitelja koji ukazuju na nešto čega nema, tj. povest metafizike je prosto nadovezivanje označitelja jednih na druge. Sam Levi-Stros pripada onome vremenu koje nastoji dovesti u pitanje metafizički način mišljenja, ali istovremeno Derida nastoji da ukaže da unutrašnju aporetiku Levi-Strosovog “napuštanja” metafizike, čime zapravo ukazuje na to da nama savremenima nije prosto dato na jednostvano mislimo ne-metafizički. Dekonstrukcija Levi-Strosa kao ukazivanje na aporiju koja određuje njegovo mišljenje ne predstavlja onaj momenat kojim se dato mišljenje ostavlja iza sebe, jer to ostaviti iza sebe bi upravo bio metafizički gest, već znači misliti zahvaljujući nekom. Misleći aporiju koja se javlja kod Levi-Strosa Derida ujedno ukazuje na način na koji se Levi-Stros odnosi spram metafizičke pojmovnosti i u datom odnošenju vidi način drugačijeg podleganja metafizici - što je sve što onaj koji misli može. Rečju, Levi-Stros već otvara prostor novog načina onoga biti određen tradicijom metafizike.

Sam Levi-Stros je izbegavao da sebe vidi kao filozofa, i razumevao je sebe kao etnologa i antropologa. Svoj posao je Levi-Stros je video kao posao naučnog istraživača koji opisuje i klasifikuje činjenice. Primaran fokus njegovog istraživanja bile su tzv. primitivna misao, odnosno magijsko i mitsko mišljenje